

УДК 351.75  
DOI: 10.31733/15-03-2024/1/456-459

**Юрій БУЛАНОВ**  
ад'юнкт кафедри  
тактико-спеціальної підготовки  
Дніпропетровського державного  
університету внутрішніх справ

### ОКРЕМІ АСПЕКТИ ВВЕДЕННЯ ПОСИЛЕНОГО ВАРІАНТУ СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Зважаючи на певну нормативно-правову термінологічну невизначеність стосовно різних видів (режимів) несення служби органами і підрозділами Національної поліції, з'ясування сутності та співвідношення категорій, пов'язаних із введенням посиленого варіанту несення служби, є актуальним на тлі складної оперативної обстановки в Україні.

Шляхом системного та семантичного аналізу чинного законодавства, насамперед Закону України «Про Національну поліцію» [1], який регламентує порядок проходження служби в поліції, поняття «службова діяльність» можна визначити як безперервне, активне, узгоджене за цілями, місцем і часом виконання поставлених завдань [3].

У відомчій інструкції поняття «посилений варіант службової діяльності» вихначено як комплекс організаційно-правових, превентивних, профілактичних, оперативних та інших заходів, пов'язаних з особливим режимом виконання службових завдань і залученням значної кількості поліцейських з метою швидкої стабілізації оперативної обстановки, якщо наявними силами і засобами, що безпосередньо залучені до забезпечення публічної безпеки і порядку, у повсякденному режимі несення служби виконати їх неможливо [2].

Зазначене дає можливість стверджувати, що за масштабами, формами та методами реалізації службової діяльності поліції нормативно визначено два її різновиди: повсякденний режим та посилений варіант (особливий режим). Поліція, залежно від ступеня складності вирішуваних завдань і виникнення певних явищ чи подій, виконує функції або у звичних (повсякденних) умовах, або таких, які характеризуються значним ускладненням оперативної обстановки.

Різні режими несення служби територіальними підрозділами поліції з урахуванням передбачених в Законі України «Про Національну поліцію» основних (ст. 23) та додаткових (ст. 24) повноважень та особливості поставлених завдань і специфіка методів їх реалізації (правоохоронні або військові методи) дає можливість класифікувати заходи реагування поліції на поточну оперативну обстановку на три види:

- 1) повсякденні службові завдання (виконання планових завдань):
  - запобігання вчиненню, виявлення та припинення правопорушень, в тому числі виявлення причин та умов, що їм сприяють;
  - усунення загроз життю та здоров'ю фізичних осіб і публічній безпеці;
  - розшук підозрюваних і обвинувачених та осіб, які зникли безвісти;
  - провадження у справах та досудове розслідування;
  - доставлення та затримання;
  - забезпечення публічної безпеки і порядку, безпеки дорожнього руху;
  - надання домедичної допомоги постраждалим особам;
  - забезпечення безпеки взятих під захист осіб;
  - протидія гендерно обумовленому насильству;
  - охорона фізичних осіб та об'єктів права приватної, комунальної і державної власності;
  - дозвільний контроль (щодо зброї, спеціальних засобів, боєприпасів, вибухових та інших предметів, матеріалів та речовин);
  - заходи захисту кіберпростору;
  - оперативно-розшукова діяльність;
  - техніко-криміналістичне забезпечення огляду місця події;
  - розмінування, що має оперативний характер;
  - участь у вчиненні виконавчих дій;
  - конвоювання осіб, затриманих за підозрою в учиненні кримінального

правопорушення, узятих під варту, обвинувачених або засуджених до позбавлення волі, а також охорона їх у залі суду;

– адміністративний нагляд тощо;

2) спеціальні службові завдання (під час надзвичайного стану чи інших кризових ситуацій):

– участь у забезпеченні та здійсненні заходів правового режиму надзвичайного стану, у зоні надзвичайної екологічної ситуації;

– контроль радіаційної безпеки у спеціально визначеній зоні радіоактивного забруднення;

– захист об'єктів критичної інфраструктури та протидія злочинним посяганням на об'єкти критичної інфраструктури, які загрожують безпеці громадян і порушують функціонування систем життєзабезпечення;

– проведення спеціальних операцій (припинення масових заворушень та діяльності незаконних збройних формувань і терористичних угруповань);

– сприяння Державній прикордонній службі України у виявленні каналів незаконного перетинання державного кордону, переміщення зброї, боеприпасів, вибухових речовин;

– припинення групового порушення громадської безпеки і порядку чи масових заворушень;

3) службово-бойові завдання (під час введення воєнного стану):

– участь у забезпеченні та здійсненні заходів правового режиму воєнного стану;

– територіальна оборона;

– відсіч збройній агресії проти України;

– боротьба з диверсійно-розвідувальними силами агресора (противника) і нелегітимними воєнізованими або збройними формуваннями.

Чимало фахівців вважають, що потреба в посиленому варіанті службової діяльності поліції виникає в разі надзвичайної обстановки, яку слід розглядати у співвідношенні з поняттям особливих умов діяльності поліції, що виникають внаслідок такої обстановки у зв'язку з тим, що вони невіддільні [4, с. 4].

Виходячи із законодавчого визначення надзвичайної ситуації, фахівці пропонують розуміти надзвичайну обстановку як несподівану, раптову зовнішню обстановку, яка характеризується невизначеністю і складністю ухвалення рішень, конфліктністю і стресовим станом населення, значною соціально-екологічною й економічною шкодою, насамперед людськими жертвами. Тобто під надзвичайною обстановкою розуміються такі ситуації, за яких явища, події, пригоди соціального (криміногенного і некриміногенного), природного, біологічного, техногенного та іншого походження несуть підвищений ступінь загрози громадському життю, а саме: а) порушують нормальний (звичайний) ритм життя населення, конкретної території, викликають стресовий стан у відповідь на дію несприятливих зовнішніх або внутрішніх факторів (напруження, виникнення паніки); б) створюють загрозу порушення громадського порядку та громадської безпеки, що пов'язане із суспільною небезпекою; в) викликають загрозу для життя (загибелі) та ушкодження здоров'я багатьох людей; г) заподіюють (можуть заподіяти) шкоду державним органам, а також майновим інтересам громадян, вихід з ладу або руйнування об'єктів; д) створюють сприятливі умови для активізації злочинного елемента; е) можуть спричинити загрозу конституційному ладу та суверенітету України [6, с. 101].

Зміст поняття «особливі умови» щодо сфери діяльності поліції більшість науковців розкривають крізь поєднання двох компонентів: надзвичайної обстановки, викликані об'єктивними явищами природи й суспільного життя, та спеціального правового режиму з виданням спеціальних нормативних актів, створенням надзвичайних органів управління, застосуванням посиленних заходів охорони публічного порядку [6]. Деякі фахівці особливі умови та надзвичайні обставини вважають не взаємообумовленими, а самостійними складовими так званих ризиконебезпечних ситуацій в діяльності поліції [7].

Законодавцем надано поняття «кризова ситуація» як крайнє загострення протиріч, гостра дестабілізація становища в будь-якій сфері діяльності, регіоні, країні [8], а кризові ситуації класифіковано за рівнями на три групи: «раннього попередження», «попередження» та «надзвичайної ситуації» [9].

Введення в законодавство категорії «кризова ситуація» викликало серед науковців дебати щодо співвідношення її змісту з більш традиційною – «надзвичайна ситуація». Наразі науковці вживають обидва поняття і як синоніми, і як причину та наслідок [10; 11]. Чимало

термінологічної невизначеності додає широке вживання в спеціальній літературі термінів «особливі умови діяльності Національної поліції», «надзвичайні обставини й особливі умови», «надзвичайні обставини», «надзвичайні обставини й локальна надзвичайна ситуація», «критичні обставини», «надзвичайна подія», «виняткове положення», «складні умови», «екстремальна ситуація», «ризиконебезпечна ситуація» тощо.

У законодавстві без тлумачення змісту також вживається категорія «кризова ситуація, що загрожує національній безпеці» (абз. 12 п. 1 ч. 4) [8], тому науковці пропонують ототожнювати її з фактичною наявністю кваліфікованих за фізичною, хімічною, біологічною чи іншою дією (впливом) небезпечних чинників і негативних наслідків, а сферою її використання вважати цивільно-військові відносини. Причому рішення про розмежування «надзвичайної» ситуації та «кризової» залежить виключно від тлумачення уповноваженим суб'єктом небезпечності впливу певних чинників на національні інтереси у відповідній ситуації (мирний час або особливий період).

У п. 39 Воєнної доктрини України визначено види діяльності правоохоронних органів у сфері національної безпеки у «мирний час» і в «особливий період» (час мобілізації, воєнний час і відбудовний період після закінчення воєнних дій), а також в особливих умовах (режими воєнного та надзвичайного стану) і кризових ситуаціях, що загрожують національній безпеці України.

Враховуючи зазначене, діяльність сектора безпеки і оборони в перспективі захисту національної безпеки доцільно розглядати у таких правових режимах: 1) мирний час; 2) кризова ситуація, що загрожує національній безпеці, 3) особливий період (зокрема воєнний стан).

Задля того, щоб під час виникнення кризових ситуацій різного характеру події не виходили з-під контролю, виникає необхідність застосування специфічних організаційно-правових форм забезпечення національної безпеки і нормалізації ситуації, в тому числі введення посиленого варіанту несення служби органами і підрозділами Національної поліції.

Отже, посилений варіант службової діяльності поліції пов'язаний з певними умовами, що можуть призвести чи призвели до загострення оперативної обстановки (криміногенного або некриміногенного характеру), – так званою кризовою ситуацією різного ступеня безпеки. Характер обстановки впливає на особливості організаційно-тактичних заходів з реагування на подію.

Переведення на посилений варіант несення служби підрозділів поліції відбувається з метою виконання специфічних і стабілізаційних завдань з усунення наслідків кризової ситуації шляхом відновлення правопорядку, проведення аварійно-рятувальних та інших невідкладних робіт, виконання службових завдань у випадку уведення правового режиму надзвичайного чи воєнного стану, а також виконання завдань територіальної оборони та цивільного захисту в особливий період.

1. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19/conv#Text>.

2. Про затвердження Інструкції про порядок переведення органів Національної поліції України на посилений варіант службової діяльності : наказ МВС України 10.12.2015 № 1560. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0012-16#Text>.

3. Про затвердження Положення про організацію та несення служби з охорони органів державної влади військовими частинами і підрозділами Національної гвардії України : наказ МВС України від 20.07.2016 № 692. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1140-16#Text>.

4. Дії працівників міліції в умовах надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру. Київ : Київський нац. ун-т внутр справ, 2008. 57 с.

5. Комісаров О. Г., Собакарь А. О., Соболев Е. Ю., Юнін О. С. та ін. Тактико-спеціальна підготовка : навч. посібник. Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2017. 277 с.

6. Лефтеров В. О., Тимченко О. В. Психологічні детермінанти загибелі та поранень працівників органів внутрішніх справ : монографія. Донецьк : ДІВС МВС України, 2002.

7. Про Раду національної безпеки і оборони України : Закон України від 05.03.1998. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/183/98-вр#Text>.

8. Про затвердження Національного плану дій : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 02.11.2015 № 687. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1458-15#Text>.

9. Терент'єва А. В. Управління надзвичайними ситуаціями з елементами кризового менеджменту. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2015. № 9. URL : <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=881>.

10. Ситник Г. П. Взаємозумовленість кризових та надзвичайних ситуацій у контексті публічного управління у сфері національної безпеки. *Експерт: парадигми юридичних наук і державного управління*. 2020. № 2 (8). С. 180–193. URL : <https://maup.com.ua/assets/files/expert/8/17.pdf>.

11. Хитра О. Л. Реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України: адміністративно-правові засади реалізації теорії та досвіду : монографія: Львів : Растр-7, 2019. 398 с.
12. Комісаров О. Г., Хитра О. Л. Концептуальні підходи до використання категорії «кризові ситуації», що загрожують національній безпеці України. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2017. № 3 (87). С. 104–111.
13. Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію : Закон України від 21 жовтня 1993 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 44. Ст. 416.

УДК 351.741:351.941

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/459-461

**Роман ВАЩІЛН**

ад'юнкт кафедри адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

**ДОЦІЛЬНІСТЬ ОБМЕЖЕНЬ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ  
ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ПОЛІЦІЇ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ**

Два роки Україна знаходиться в умовах здійснення широкомасштабної збройної агресії з боку російської федерації. За цей час державне і суспільне життя поступово адаптувалося до умов збройного конфлікту значної інтенсивності. Наслідком введення правового режиму воєнного стану стало обмеження ряду прав і свобод людини і громадянина. Погоджуємося із Д. Гриньо, який зазначає, що обмеження прав і свобод людини і громадянина в період дії воєнного стану виступає необхідним елементом правової системи в демократичних країнах, це об'єктивно зумовлює законодавче врегулювання такого обмеження, яке повинно мати виключно правовий характер й відповідати загальним інтересам щодо національної безпеки, правопорядку, захисту норм моралі та ін. Стаття 64 Конституції України передбачає можливість обмеження прав і свобод в умовах воєнного стану, але існує чіткий перелік прав і свобод, які не підлягають обмеженню. Під загальним поняттям обмеження прав і свобод людини і громадянина в умовах воєнного часу Д. Гриньо пропонує розуміти: «законне право на застосування публічними органами влади чітко обраного державою примусу у реалізації прав і свобод людини за встановленим законом правовим регулюванням з легітимною метою та дотриманням пропорційності в період дії воєнного стану, за винятком державного примусу до прав і свобод, передбачених ст. 64 Конституції України» [1, с. 45, 47–48]. Ми також вважаємо, що у обмеження прав і свобод людини і громадянина має бути надважлива мета, щоб виправдовувати подібні дії. Те саме стосується й обмежень щодо деяких форм громадського контролю під час дії воєнного стану. Найбільш широко можна сформулювати таку мету, як інтереси держави і суспільства у сфері національної безпеки і оборони. Якщо певна дія підвищить обороноздатність та посилить можливість для національної безпеки і оборони – вже добре. Звісно, також важливим фактором постає відсутність дій, що можуть нашкодити національній безпеці і обороні. Якщо вдаватися до більш «приземленого» підходу, то, наприклад, певні обмеження щодо громадського контролю мають за мету протидію витоку особистої тощо інформації про поліцейських та їхню діяльність.

Деякі дослідники натомість вважають, що обмеження громадського контролю за діяльністю поліції може лише нашкодити ефективності діяльності поліції загалом. Варто спочатку розібратися, які саме форми громадського контролю були обмежені внаслідок введення воєнного стану. Точніше, які форми такого контролю законодавець змушений був через реалії війни піддати обмеженню за умов дії воєнного стану.

У пояснювальній записці до законопроекту (який став законом) «Про внесення змін до законів України «Про Національну поліцію» та «Про Дисциплінарний статут Національної поліції України» з метою оптимізації діяльності поліції, у тому числі під час дії режиму воєнного стану» лише наводяться загальні тези про поняття і потребу введення воєнного стану і участь поліції у разі його введення, а також про те, що у разі виникнення загрози державному суверенітету України та її територіальній цілісності, а також у ході відсічі